

Mandskab ikke har kunnet indkalbes mere end een Gang til Leir, og naar der endog ved enkelte Batailloner har været et Antal af indtil 994 Rekrutter, er Følgen deraf den, at der er noget Mandskab, som overhovedet ikke bliver indkaldt til Leirsamling. Man vil saaledes se, at Hærlovens Forudsætning ingenlunde holder Stik, og man kan altsaa ikke gaa ud fra som nugældende Regel, at der foretages 2 til 3 Indkaldelser. Den bestaaende Tilstand er for saa vidt lidet heldig, som der er den Forskjel, at Nogle kunne blive fuldstændig frie for Indkaldelse, Nogle blive indkaldte een Gang, Andre to Gange og atter Andre tre Gange. En forandret Ordning deraf vilde være særdeles hensigtsmæssig. Naar Hæretallet tror at kunne blive staaende ved de to Indkaldelser, som af os ere foreslaaede, saa kan dette opfattes som værende een Gang og det kan ogsaa opfattes som værende to Gange. Det kommer ganske an paa, hvilken Betydning man vil tillægge denne Maaned af den første Uddannelse, som anvendes til Deltagelse i større Troppesamlinger. Rytter man denne ene Maaned til som Bestanddel af den første Uddannelse, vil man ikke kunne sige, at Fordringen gaar ud paa mere end een Gjenindkaldelse, medens man, hvis man opfatter denne ene Maaned som Deltagelse i større Troppesamlinger, hvad det i Virkeligheden er, vil se, at Forslaget gaar ud paa to ikke just Gjenindkaldelser men to Deltagelser i større Troppesamlinger. Man nærer ingen Betænkelse ved at blive staaende ved dette Antal, hvorved Resultatet altsaa vil blive, at de indkaldte Soldater til Fodfolket blive til Tjeneste i 6 Maaneder i det første Aar og senere indkalbes til en Maanedes fortsat Ovelse to Aar derefter. Naar dette stilles i Forbindelse med Hæretallets øvrige Standpunkt, der gaar ud paa, at Bataillonernes fulde Krigsstyrke skal tilveiebringes af 4 Mergange, vil man deraf se, at ingen Mand, der i Krigstid indkalbes til Tjeneste, vil have manglet Ovelse i to Aar, og naar denne Betingelse er opfyldt, ser Hæretallet ikke rettere, end at alle rimelige Fordringer ere fyldestgjorte. Forøvrigt maa jeg endnu dertil sige, at hvad vi saaledes have foreslaaet som Del, som Led af Hærorganisationen, er at betragte som en ufravigelig Bestanddel af Mandskabets Uddannelse, men dette udelukker selvfølgelig ikke, at der ved Lov ja endog saa ved Finantslov vil kunne gives Bevilling til Samlinger i større Maalestok af den Art og Karakter, som Loungningen til den Tid maatte ønske. Noget Saadant vil imidlertid efter Hæretallets Mening ikke have sin Plads i en Hærlov, der kun skal omfatte det, der maa anses som de nødvendige Betingelser for og som de nødvendige Bestanddele af Mandskabets Uddannelse. De Hensyn, der skulle lede til andre extraordinære Foranstaltninger, maatte være af en ganske anden Art, hvad enten det nu vil være af politisk eller af nogen anden Art. Endelig har det været Hæ-

tallets Tanke med disse fortsatte Ovelser, at de helst burde foretages om Efteraaret, hvilket er en ligefrem Følge af de opstillede Forslag, og der foreslaas, at de hellere skulle foretages i Kantonnement end i Leir. Bestemmelsen om en Leir kom ind i Hærløvsforslaget i Grunden som Resultat af en hel anden Tankegang end den, som Hærloven endelig kom til at indeholde. Tanken om Anvendelsen af Leire blev gjort stærkt gældende af Mindretallet i Forsvarskommissionen, der paa Samlinger i Leir i Grunden vilde basere hele Mandskabets Uddannelse. De Hensyn, der tale for en saadan Uddannelse i Leir, ere nemlig de, at Leirlivet fremfor Kantonnementslivet egnere sig til at opdrage Soldaten i Disciplin, medens man snarere kunde tænke sig, at Disciplinen blev svækket under det noget løsere Kantonnementstilv. Men naar Leiren derefter kom over i Hærloven som Noget, der skulde udfylde Savnet af større Feltnævner, tror Hæretallet, at man ikke derved har ramt det Middel, der rettest fører til Maalet; thi den Forbed, som Leiren har lige over for den disciplinære Uddannelse, staar ikke i Forbindelse med de Fordringer til et mere feltmæssigt Liv, som maatte følge af større Ovelser under Kantonnementforhold. Man tror derfor, at naar man overhovedet har baseret Mandskabets Uddannelse paa Garnisonstjenesten, maa dermed staa i Forbindelse som Modsetning Uddannelsen under større Ovelser i friere Forhold i Kantonnement. Ogsaa i den Henseende antager Hæretallet, at det er i Overensstemmelse med i alt Fald adskillige af de særlig Sagtyndige. Det Forslag, som omfatter de fortsatte Ovelser, er meget kort for Hæretallets Bedkommende. Det indeholder kun ganske faa Linier; men ved Siden deraf har man foreslaaet, at samtlige de udførlige Paragrafer, som Regeringens Forslag indeholder i saa Henseende, skulde udgaa. Man erkjender imidlertid, at det, som indeholdes i Hæretallets Forslag til en ny § 11, vel kan trænge til en noget fyldigere Udvikling, navnlig for de særlige Vaabens Bedkommende; men Hæretallet har i den Henseende erkjendt, at, naar det, som indeholdes i den nye § 11, betragtes som Grundlag, som Princip for de fortsatte Ovelser, vil dets Udførelse kunne modificeres efter nærmere Forhandling derom med Krigsbestyrelsen. Principet er kun dette, at den første Uddannelse af samtlige Vaaben indrettes saaledes, at den kan være afsluttet til den 1ste September, og i September Maaned indrettes der en fortsat Ovelse i 30 Dage, hvorved samtlige Afdelinger beholde deres Rekrutter og kunne indkalde Mandskabet af den 3die sidste Mergang. Enhver vil se, at det er muligt, at denne Bestemmelse ikke vil svare aldeles nøjagtig til de Krav, som maaske kunne være nødvendige for enkelte af de særlige Vaabens Bedkommende, og en nærmere Forhandling desangaaende med Krigsbestyrelsen vil derfor ogsaa naturligt være forbeholdt.